

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **M. H.**, narozený dne X
státní příslušností Alžírská demokratická a lidová republika
zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 11. 2023 č. j. KRPA-381681-15/ČJ-2023-000022-ZZC

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 17. 11. 2023 č. j. KRPA-381681-15/ČJ-2023-000022-ZZC, se zrušuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 11. 2023 č. j. KRPA-381681-15/ČJ-2023-000022-ZZC rozhodl o zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství -

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“). Doba zajištění byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

II. Žalobní body

2. Žalobce považoval rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionality omezení osobní svobody žalobce a vysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Napadené rozhodnutí je navíc na několika místech vnitřně rozporuplné, což jen více poukazuje na nedostatečně zjištěný skutkový stav. Žalobce rovněž namítá šablonovitost napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že byly provedeny nezbytné lustrace ohledně totožnosti žalobce, přičemž bylo jisté, že se jedná osobu, která iniciovala řízení o mezinárodní ochranu v Německu. Následně vyslovil závěr, že v případě žalobce je naplněn reálný předpoklad k jeho předání do jiného členského státu. Žalovaný nesprávně posuzoval otázku, zda existuje reálný předpoklad předání žalobce na území Belgie. Žalobce nevěří tomu, že šlo jen o pouhou nepozornost a drobnou chybu, která nemá vliv na význam napadeného rozhodnutí, když žalovaný hovoří o Belgii opakovaně, což způsobuje nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný tedy též řádně neodůvodnil existenci možnosti předání žalobce ve vztahu k Německu.
4. Žalobce se narodil v Alžírsku a v roce 2020 odcestoval do Evropské unie. V lednu roku 2022 přicestoval do České republiky (dále jen „ČR“) a seznámil se zde s českou občankou. Svůj vztah prohloubili natolik, že plánují uzavření manželství, žijí ve společné domácnosti v pronajatém bytě, což doložil nájemní smlouvou.
5. Žalobce dále zdůraznil závažné zdravotní problémy, které činí jeho pobyt v zařízení pro zajištění cizinců trýznivým a nesnesitelným. Žalobce trpí diabetem a je závislý na aplikování inzulínu, aby udržel pod kontrolou hladinu cukru v krvi. Žalobce byl za dobu svého zajištění již jednou hospitalizován v Nemocnici Ž. z důvodu kolísavých hodnot glykémie. Prostředí, ve kterém je nucen přebývat má na něj velice špatný vliv. Strava v zařízení pro zajištění cizinců je pro žalobce, vzhledem k jeho nemoci, zcela nevyhovující a přispívá k nevyrovnaným hodnotám glykémie. Nadto v souvislosti s omezením osobní svobody a strachem z neznámého prostředí trpí žalobce silnými úzkostmi a nezvladatelným stresem, o čemž je rovněž pojednáno v žalobcově lékařské zprávě z Nemocnice Ž. Z výše uvedeného vyplývá, že v případě žalobce existují důvody pro mnohem pečlivější posouzení přiměřenosti jeho zajištění. Aby bylo dosaženo žádoucí proporcionality, musí být veřejný zájem na zajištění natolik silný, aby převyšoval žalobcovy naléhavé potřeby. Vzhledem k žalobcově zázemí a právním i morálním závazkům je nutno konstatovat, že nebezpečí útěku nedosahuje takové intenzity, aby legitimovalo jeho zajištění.
6. Žalobce má za to, že jeho zajištění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého života, neboť mu není umožněno stýkat se s partnerkou, ke které jej váže silné pouto. Oba pociťují zajištění jako obrovské osobní neštěstí a zažívají v souvislosti s ním značné útrapy,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

kteřé nejsou nezbytné, neboť by mohlo být účelu zajištění stejně tak dobře dosaženo využitím některého ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Vztah žalobce s partnerkou společně s jeho zázemím poskytuje dostatečné záruky, že neuteče či že se nebude skrývat.

7. Žalobce je dále názoru, že aplikace zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců je nejen možná a účelná, ale také vhodná a přiměřená. Žalovaný zásadně pochybil, když zcela nedostatečným způsobem odůvodnil nemožnost uložení některého ze zvláštních opatření k vycestování cizince. Žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav, rozhodl, aniž by zvážil všechny okolnosti bez dostatečného odůvodnění svého závěru. Žalovaný do odůvodnění doslovně opsal text zákona a omezil se jen na pouhé konstatování nemožnosti a neúčelnosti využití zvláštních opatření a vyjádřil svou obavu, že by žalobce nespolutracoval s českými správními orgány, skrýval se, či vycestoval z území ČR. Žalovaný nevysvětlil, proč jednotlivá konkrétní opatření nevyužil. Žalobce nemá žádný důvod nezdržovat se na adrese, na které s partnerkou společně žili, a kde mají pronajatý byt. Argument žalovaného, že žalobce nemá v ČR oficiálně hlášenou žádnou adresu pobytu je dle názoru žalobce absurdní. Žalobce má adresu, kterou by mohl policii nahlásit a zdržovat se tam v souladu s § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž zákon nestanoví žádné zvláštní požadavky na předmětnou adresu (jako např. nutnost, aby se jednalo o oficiální adresu pobytu cizince). Co se týče finanční záruky, zákon umožňuje, aby peněžní prostředky za cizince složil státní občan ČR. Proto je irelevantní argument žalovaného, že žalobce nedisponuje finančními prostředky, když finanční záruku může složit i partnerka, která by k tomuto byla ochotná. Žádná trestná ani přestupková činnost žalobce není známa, není ani důvod domnívat se, že žalobce nebude respektovat zvláštní opatření a neposkytne řádnou součinnost správnímu orgánu. S přihlédnutím k výše uvedenému lze konstatovat, že by bylo účelné a možné uložit žalobci kterékoliv ze zvláštních opatření.
8. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, podle kterého je nutné zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince. Zajištění je prostředkem ultima ratio i v případě zajištění za účelem předání podle Dublinského nařízení a příslušný správní orgán by k jeho realizaci měl přistoupit až po zhodnocení veškerých relevantních faktorů při současném dodržení zásady proporcionality a zásady subsidiarity.
9. Žalobce zdůraznil, že jeho záměrem v žádném případě nebylo počínat si jakkoliv protiprávně. Měl by být zohledněn jeho věk, který je blízký věku mladistvých, a tudíž po něm nelze spravedlivě požadovat, aby se perfektně vyznal v právním rádu státu, kde žije prozatím krátce. Žalobce vyjádřil svou lítost nad porušením tuzemských právních předpisů. Když zjistil, za jakých podmínek je možné na území ČR pobývat, rozhodl se učinit vše k tomu, aby svůj pobyt zlegalizoval. Vyhledal tak advokáta, s jehož pomocí si domluvil schůzku na odboru cizinecké policie na pražském Chodově. Přes dobrou vůli byl zajištěn.
10. Na základě všeho uvedeného se žalobce domnívá, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v ustanovení § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ale též čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný k chybnému uvedení Belgie, jakožto státu příslušného k převzetí žalobce, uvedl, že toto pochybení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť z obsahu rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že žalobce má být předán do Německa. Jelikož žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v Německu, bylo ze strany Ministerstva vnitra České republiky, Oddělení azylové a migrační politiky, zasláno sdělení ze dne 22. 11. 2023, č. j. OAM-1583/DS-D03-2023, o zahájení řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Na základě vedeného řízení přijalo Německo dne 22. 11. 2023 svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím uvedeného cizince (vedeno pod č. j. KRPA-381681-28/ČJ-2023-000022).
12. K žalobcem uvedenému špatnému zdravotnímu stavu žalovaný uvedl, že v zařízení je žalobci poskytnuta základní zdravotní péče. Jak je uvedeno v doložené propouštěcí zprávě, žalobce v zařízení nedodrжуje dietní režim. Po propuštění z Nemocnice Ž. jsou jeho glykemické hodnoty zcela uspokojivé. Ze strany ošetřujícího lékaře nebylo v propouštěcí zprávě doporučeno ukončení zajištění na základě špatného zdravotního stavu žalobce. Ošetřujícím lékařem byla žalobci doporučena diabetická dieta a dostatečná hydratace. Žalobci byly vydány potřebné léky a žádost o psychiatrické konsilium.
13. Žalobce v protokolu o podání vysvětlení sepsaném dne 17. 11. 2023 jednoznačně uvedl, že z území ČR dobrovolně nevycestuje. V ČR má družku, se kterou žije cca 7 měsíců v X, přesnou adresu ubytování nezná. Na území ČR se nenachází žádná osoba, vůči které by bylo ukončení jeho pobytu nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Žalobcem deklarovaný vztah s družkou, který žalobce navázal během svého nelegálního pobytu, nelze tedy považovat dle jeho doložené intenzity a délky trvání za vztah obdobný vztahu rodinnému.
14. Žalovanému správnímu orgánu nezbyla jiná možnost, než přistoupit k zajištění žalobce z důvodu, aby se na území ČR svévolně nepohyboval. Žalovaný měl důvodnou pochybnost o tom, že se žalobce podrobí rozhodnutí příslušného správního orgánu, který vede řízení o předání zpět na území příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nebo jeho zpětvzetí.
15. Žalovaný je přesvědčen, že dostatečným způsobem odůvodnil, proč nepřistoupil k možnosti užití mírnějších opatření a zároveň výstižně shrnul podstatné skutečnosti skutkového stavu, které ho opravňují vydat žalobou napadané rozhodnutí.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního; dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

19. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷), pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷), nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷) nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷) přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
20. Zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců a návratovou směrnicí, ale především ústavním pořádkem ČR (čl. 8 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).
21. Žalobce namítal zejména nesprávné posouzení alternativ k zajištění.
22. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
23. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40, před zajištěním cizince za účelem jeho předání podle § 129 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c citovaného zákona, a tuto úvahu promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince.
24. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, aby mohl správní orgán možnost aplikace zvláštních opatření svědomitým způsobem posoudit, musí v tomto směru zjistit relevantní skutkové okolnosti případu a učinit je obsahem spisového materiálu. Zpravidla tak bude vhodné např. prostřednictvím vysvětlení (§ 137 správního řádu) zjistit, zda se cizinec zdržuje na určité adrese a je ochoten pravidelně se policii hlásit [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona], případně zda disponuje finančními prostředky ke složení finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců. O možnosti využití zvláštních opatření by měl být cizinec informován.

25. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 17. 11. 2023 je zjevné, že otázky kladené žalobci nesměřovaly k objasnění skutečností relevantních pro zvážení alternativ a v tomto směru nebyl dostatečně zjištěný skutkový stav. V rozporu se soudu známou praxí správního orgánu dotazy vůbec nesměřovaly k možnostem uložení alternativ. Žalobce byl pouze obecně dotázán na své majetkové poměry, uvedl, že žádný majetek v ČR ani ve vlasti nevlastní, dále však uvedl, že disponuje finančními prostředky na další pobyt i vycestování. V rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce disponuje finančními prostředky, nebyl však dotazován, zda v míře potřebné pro složení kaucí. Žalovaný pak v rozporu se spisem v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že z vyjádření cizince vyplývá, že finančními prostředky nedisponuje a nemá finanční prostředky ke složení kaucí. Pokud žalobce výslovně uvedl, že na území ČR má dlouhodobý vztah s českou občankou, se kterou sdílí společnou domácnost, bylo by adekvátní informovat cizince též o možnosti složení záruky touto osobou. Informace nebyly v potřebné míře zjištěny ani ke zvážení dalších alternativ, v rozporu se spisovým materiálem je též tvrzení žalovaného v odůvodnění, že žalobce prohlásil, že se na policii hlásit nehodlá. Soud konstatuje, že z protokolu je zřejmé, že ve správním spise žádná část protokolu o podání vysvětlení nechybí, strany protokolu jsou číslovány a konec protokolu je podepsaný účastníkem, tlumočnickem i oprávněnou osobou. Není pak přesná ani formulace v odůvodnění, že žalobce nemá žádnou adresu pobytu na území, neboť žalobce při podání vysvětlení uvedl, že již sedm měsíců bydlí s družkou v Kralupech nad Vltavou. Žalovaný v této souvislosti mohl hodnotit skutečnost, že žalobce přesnou adresu neznal, což do určité míry snižuje důvěryhodnost tohoto tvrzení, ale takovou úvahu žalovaný neprovedl. Soud vzhledem k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nehodnotí žalobcem předloženou nájemní smlouvu ke společnému bydlení s družkou.
26. Vzhledem k tomu, že zajištění představuje zcela mimořádný institut, neboť pro cizince znamená omezení, nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) dokonce zbavení jeho osobní svobody, je nutné klást zvýšené požadavky na preciznost a přesvědčivost odůvodnění. V projednávaném případě nebyly zjištěny rozhodné skutečnosti pro zvážení uložení alternativ k zajištění, odůvodnění alternativ je pak nepřezkoumatelné a v rozporu s obsahem spisu.
27. Za těchto okolností nezbylo soudu než zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, zároveň skutkový stav popsáný v rozhodnutí je v rozporu se spisem (§ 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.). Soud současně se zrušením rozhodnutí nevyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, neboť po zrušení rozhodnutí o zajištění žalobce je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy rozhodnutí zrušeno, neznamená to, že se věc vrací správnímu orgánu k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci znamená ukončení řízení před správním orgánem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020-46).
28. Vzhledem k tomu, že se věc nevrací žalovanému se závazným právním názorem, soud toliko nad rámec těchto důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí dodává, že pokud jde o námitky směřující do negativního vlivu zajištění žalobce na jeho zdravotní stav, tyto námitky důvodné nejsou. Žalobce je diabetik, ze zprávy z Fakultní nemocnice B. ze dne 17.

11. 2023 lze uzavřít, že žalobce byl s ohledem na svůj zdravotní stav schopen převozu do zařízení pro zajištění cizinců. Z lékařské zprávy je zjevné, že žalobce odmítá aplikovat inzulín. V lékařské zprávě ze dne 24. 11. 2023, která je též součástí správní spisu (jde o stejnou zprávu, kterou předložil žalobce soudu), je pak zřejmé, že žalobce byl dovezen do Nemocnice Ž. dne 24. 11. 2023 pro kolísavé hodnoty glykémie. Z této zprávy plyne, že žalobce nedodržuje dietní režim, pobytu v zařízení pro zajištění cizinců vzdoruje hladovkou. Během hospitalizace dominují psychické potíže, úzkost, stres a zhoršená spolupráce, doporučeno psychiatrické konzilium. Soud vzhledem k těmto poznatkům vyžádal dodatečné informace od Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra a od Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra. Dle těchto zpráv je žalobci poskytována diabetická strava, žalobce však v některých dnech stravu neodebíral s požadavkem na své propuštění. Psychologické vyšetření bylo provedeno dne 26. 11. 2023. Vzhledem k agresivnímu chování žalobce v zařízení bude objednáno psychiatrické vyšetření, dosud však žalobce vše odmítal a s lékaři nespolupracoval. Žalobce podle aktuálních informací odmítá vyšetření i léčbu, doporučení od lékařů nerespektuje a naordinované léky odmítá užívat.

29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50 uvedl: *„Evropský soud pro lidská práva obecně zastává stanovisko, že detence sama o sobě neznamená porušení čl. 3 Úmluvy, státy jsou však povinny zajistit, že způsob zajištění nevystavuje dotčenou osobu úzkosti nebo strádání v intenzitě překračující to, co je vyplývá ze samé podstaty detence. Vždy je třeba vzít v úvahu kumulativní vliv podmínek a délky detence (viz například rozsudek ze dne 6. března 2001 ve věci Dougoz proti Řecku, stížnost č. 40907/98). Článek 3 Úmluvy obecně nepožaduje propustit osobu ze zajištění ze zdravotních důvodů, ukládá však státům povinnost státům chránit fyzickou i psychickou integritu osoby zbavené svobody, což zahrnuje i poskytování potřebné zdravotní péče (rozsudek ze dne 28. ledna 1994 ve věci Hurtado proti Švýcarsku a ze dne 18. prosince 2007 ve věci Dybeku proti Albánii, stížnost č. 41153/06). V případě detence nemocných osob je třeba posuzovat (a) zdravotní stav osoby, (b) zda je jí poskytována odpovídající zdravotní péče a (c) vhodnost pokračování detence s ohledem na zdravotní stav osoby (kromě posledně citovaného rozsudku Dybeku viz též například rozsudek ze dne 28. března 2006 ve věci Melnik proti Ukrajině, stížnost č. 72286/01). V extrémních případech pak může porušení čl. 3 Úmluvy vyvolat samotná detence, a to tehdy, není-li zdravotní stav osoby slučitelný se zbavením osobní svobody (rozsudek ze dne 10. listopadu 2005 ve věci Gürbüz proti Turecku, stížnost č. 26050/04).“*
30. Vzhledem k popsáním okolnostem je zjevné, že není pravdivé žalobní tvrzení, že žalobci je poskytována zcela nevyhovující strava (toto tvrzení ostatně žalobce nijak nespecifikoval, v čem je strava nevhodná), v zařízení má přístup jak ke stravě pro diabetiky, tak k potřebným lékům. Žalobce v žalobě uvádí, že trpí úzkostmi a stresem, k odstranění těchto potíží mu však byla předepsána adekvátní medikace. Lze tak shrnout, že žalobce je v zařízení pro zajištění cizinců po krátkou dobu, je mu dostupná adekvátní zdravotní péče i strava vhodná pro diabetiky, z aktuálních lékařských zpráv nelze dovodit zdravotní stav žalobce, který by jeho zajištění vylučoval. Skutečnost, že žalobce odmítá dodržovat lékaři doporučený režim a medikaci není samo o sobě důvodem pro propuštění ze zajištění.
31. K námitce, že v rozhodnutí je opakovaně zmiňována Belgie, namísto Německa, soud konstatuje, že z rozhodnutí je zcela zřejmé, že jde pouze o písarskou chybu, v klíčových pasážích (zejména tedy při hodnocení země z hlediska podmínek azylového řízení a přijetí

žadatelů) je vždy uváděno správně Německo. Tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

32. Obecné odkazy na porušení jednotlivých zákonných ustanovení (§ 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech) nejsou žalobním bodem, a soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.
33. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci měl úspěch, žádné náklady mu však nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. prosince 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.